

РЕШЕНИЕ

№ 288

гр. Велико Търново, 20.02.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВЕЛИКО ТЪРНОВО, XVI СЪСТАВ, в публично заседание на двадесети януари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ВЛАДИМИР БАЛДЖИЕВ**

при участието на секретаря **ИВАНКА Д. ТРИФОНОВА**
като разгледа докладваното от **ВЛАДИМИР БАЛДЖИЕВ** Гражданско дело
№ 20224110102502 по описа за 2022 година

Производството е образувано по искова молба на Й. М. Т., в която се излагат твърдения, че от 01.11.2007г. се е намирал в трудово правоотношение с ответника като е заемал последователно длъжностите*, с основано месечно трудово възнаграждение към 05.04.2021г. от 1300 лв. Навеждат се доводи, че на 05.04.2021г. правоотношението е прекратено на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ, като работодателят не е изпълнил задълженията си да изплати на ищеца дължимото трудово възнаграждение в нетен размер за месец декември 2020г. от 705,61 лв., за месеците януари, февруари и март 2021г. по 1105,61 лв. и за месец април 2021г. от 100,50 лв. Ищецът твърди, че поради прекратяване на трудовото правоотношение за него е възникнало право да претендира от ответника заплащане на обезщетение по чл. 221, ал. 1 от КТ от 1424,80 лв. Изтъква, че в резултат от неизпълнението на паричните задължения работодателят е изпаднал в забава като дължи обезщетение от 669,73 лв. за периода от 10.01.2021г. до 07.10.2022г. по отношение на трудовото възнаграждение и от 195,91 лв. за периода от 31.05.2021г. до 06.10.2021г. по отношение на обезщетението по чл. 221, ал. 1 от КТ. С оглед гореизложеното се отправя искане до съда за постановяване на решение, с което ответникът да бъде осъден да заплати на ищеца претендираните суми, ведно със законната лихва върху главниците, считано от предявяването на исковете до окончателното изплащане на задълженията, както и направените по делото разноси.

Ответникът, в срока по чл. 131 от ГПК, не е представил отговор на исковата молба.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и като прецени събраните по делото

доказателства, намира за установено следното:

Предмет на делото са обективно съединени искове по чл. 128 от КТ, чл. 221, ал. 1 от КТ и чл. 86, ал. 1 от ЗЗД.

От събрания доказателствен материал се установява следната фактическа обстановка:

На 01.11.2007г. между страните възникнало трудово правоотношение като първоначално ищецът заемал длъжността*****. С допълнително споразумение от 01.04.2019г. основното месечно трудово възнаграждение е увеличено на 1300 лв., а допълнителното възнаграждение за трудов стаж и професионален опит – на 109,20 лв. Същите били платими до 10-то число на месеца, следващ този, за който са дължими, но не по-късно от последния ден на същия месец. Работодателят начислил на ищеца трудови възнаграждения за месеците декември 2020г., януари 2021г. и февруари 2021г. - от 1424,80 лв., за месец март 2021г. - от 712,40 лв., а за месец април 2021г. - от 67,85 лв. Със заповед от 05.04.2021г. той прекратил правоотношението на основание чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ, като разпоредил изплащане на обезщетение по чл. 221, ал. 1 от КТ от 712,40 лв. На 27.01.2022г. страните сключили споразумение, в което работодателят признал, че дължи на работника месечни възнаграждения в общ размер на 4563,46 лв. и се задължил да ги погаси на 12 месечни вноски в срок до 31.01.2023г. Последвало изплащане на първите две вноски по 200 лв. през май и юни 2022г., след което ответникът преустановил да изпълнява задължението си по споразумението.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи:

Правото на работника да претендира заплащане на трудово възнаграждение от работодателя възниква при наличие на трудово правоотношение и при изпълнение на задължението на работника да престира труд в полза на работодателя. За периода от 01.12.2020г. до 05.04.2021г. ищецът се е намирал в трудово правоотношение с ответника и е изпълнявал възложената му работа, което е довело до възникване на задължение за последния съгласно чл. 124 и чл. 128, т. 2 от КТ да му заплати трудово възнаграждение в нетен размер от 1105,61 лв. за месеците декември 2020г., януари 2021г., февруари 2021г. и март 2021г., и в размер на 110,56 лв. за месец април 2021г. Независимо от начисляването на по-малки суми за възнаграждение за месеците март и април 2021г., работодателят е признал дължимостта им в горепосочените размери със споразумението от 27.01.2022г. На основание чл. 270, ал. 3 от КТ, той е следвало да изплати на ищеца по ведомост или срещу разписка дължимото трудово възнаграждение за процесния период от общо 4533 лв. като по делото са налице доказателства за изпълнение на част от задължението за месец декември 2020г. в размер на 400 лв. Предвид гореизложеното искът по чл. 128 от КТ е основателен и следва да бъде уважен в претендирания нетен размер от 4122,94 лв.

Прекратяването на правоотношението по реда на чл. 327, ал. 1, т. 2 от КТ, е довело до възникване правото на ищеца да претендира от ответника заплащане и на обезщетение, равняващо се на брутното трудово възнаграждение за срока на предизвестията от 1424,80 лв., а не на посочената в заповедта от 05.04.2021г. сума от 712,40 лв. Последната не

съответства на реално дължимото възнаграждение за месец март 2021г. с оглед признанието на работодателя в споразумението от 27.01.2022г. Поради липсата на изпълнение на задължението, претенцията на ищеца по чл. 221, ал. 1 от КТ също е основателна и следва да бъде уважена за сумата от 1424,80 лв.

От характера на трудовото възнаграждение и на обезщетението по чл. 221, ал. 1 от КТ, представляващи парични задължения на работодателя към работника и факта на неизпълнението им се достига до извода, че за ищеца е възникнало право да претендира от ответника обезщетение в размер на законната лихва за несвоевременното им изплащане. Тъй като задължението по чл. 128, т. 2 от КТ е срочно и има договорно основание, отговорността по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД настъпва след изтичане на определения между страните срок за изпълнение – последната дата на месеца, следващ месеца за който се дължи. Вземанията за трудово възнаграждение за процесните месеци са станали изискуеми съответно на 01.02.2021г., 01.03.2021г., 01.04.2021г., 01.05.2021г. и 01.06.2021г. като претенцията на ищеца по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД е основателна и следва да бъде уважена за сумата от 644,67 лв. и за периода от 01.02.2021г. до 06.10.2022г., и отхвърлена за разликата до 669,73 лв. и за периода от 10.01.2021г. до 31.01.2021г. Задължението за изплащане на обезщетение по чл. 221, ал. 1 от КТ е безсрочно и има договорно основание, поради което отговорността по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД настъпва от момента, в който длъжникът е бил поканен да го изпълни. Това е направено едва с исковата молба, поради което претенцията за заплащане на обезщетение от 195,91 лв. за периода от 31.05.2021г. до 06.10.2022г. е неоснователна и следва да се отхвърли. Поради липса на изпълнение в срок на паричните задължения на ответника за заплащане на трудово възнаграждение и на обезщетение по чл. 221, ал. 1 от КТ, на основание чл. 86, ал. 1 от ЗЗД, той следва да бъде осъден да заплати на ищеца обезщетение за забавено изпълнение в размер на законната лихва върху главниците, считано от предявяването на исковете - 07.10.2022г. до окончателното изплащане на задълженията.

При този изход на делото, на основание чл. 78, ал. 1 от ГПК, ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца сумата от 627,60 лв., представляваща направени по делото разноски за адвокатско възнаграждение. Претенцията на ищеца за присъждане на разноски по образуваното във връзка с обезпечението на исковете изпълнително дело е неоснователна. Съгласно т. 5 от Тълкувателно решение №6/2012г. на ОСГТК на ВКС, само направените от страните разноски в обезпечителното производство се присъждат с окончателното съдебно решение по съществото на правния спор. В разглеждания случай заплатените такси и адвокатско възнаграждение представляват разноски по изпълнението по смисъла на чл. 79, ал. 1 от ГПК и следва да бъдат събрани от съдебния изпълнител.

На основание чл. 78, ал. 6 от ГПК, ответникът следва да заплати в полза на Великотърновския районен съд сумите от 271,90 лв., представляваща сбор от държавните такси за уважените обективно съединени искове.

На основание чл. 242, ал. 1 от ГПК, следва да бъде постановено предварително изпълнение на решението в частта относно присъденото трудово възнаграждение.

РЕШИ:

Осъжда *, да заплати на Й. М. Т. с ЕГН: ***** *, сумите от 4122,94 лв. /четири хиляди сто двадесет и два лева и деветдесет и четири стотинки/ - главница, представляваща неизплатено трудово възнаграждение за месеците декември 2020г., януари 2021г., февруари 2021г., март 2021г. и април 2021г., 644,67 лв. /шестстотин четиридесет и четири лева и шестдесет и седем стотинки/ - обезщетение за забава върху главницата за периода от 01.02.2021г. до 06.10.2022г., 1424,80 лв. /хиляда четиристотин двадесет и четири лева и осемдесет стотинки/ - главница, представляваща обезщетение по чл. 221, ал. 1 от КТ, ведно със законната лихва върху главниците, считано от 07.10.2022г. до окончателното изплащане на задълженията, както и сумата от 627,60 лв. /шестстотин двадесет и седем лева и шестдесет стотинки/, представляващи направени по делото разноски.

Отхвърля като неоснователни предявените от Й. М. Т. с ЕГН: ***** *, срещу *, иск по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за забава върху дължимото трудово възнаграждение в частта за разликата от 644,67 лв. до 669,73 лв. и за периода от 10.01.2021г. до 31.01.2021г., и иск по чл. 86, ал. 1 от ЗЗД за заплащане на обезщетение за забава върху дължимото обезщетение по 221, ал. 1 от КТ от 195,91 лв. за периода от 31.05.2021г. до 06.10.2022г.

Осъжда *, да заплати в полза на Великотърновския районен съд, сумата от 271,90 лв. /двеста седемдесет и един лева и деветдесет стотинки/, представляваща сбор от дължимите държавни такси за уважените обективно съединени иски, както и 5 лв. /пет лева/ в случай на служебно издаване на изпълнителен лист.

На основание чл. 242, ал. 1 от ГПК, постановява предварително изпълнение на решението в частта относно присъденото трудово възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване, пред Великотърновския окръжен съд, в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Велико Търново: _____